

VILIAM ŠIMUNEK

DÁVNE HRIECHY

Slovenské TOP
Krimi

DÁVNE HRIECHY

Viliam Šimunek

DÁVNE
HRIECHY

slovar

Text © Viliam Šimunek 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1341-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Všetky postavy a skutky v tomto príbehu sú vymyslené.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami,
živými alebo mŕtvymi, je úplne náhodná.*

Strašný nález

„Konečne piatok,“ zahundrala si Mária Landová pod nos a vystúpila z výťahu na treťom poschodí. V budove, ktorej nik v okolí nepovie inak ako Stavbár, si prenajímali kancelárie rôzne obchodné, marketingové a poisťovacie spoločnosti. Sídľili tu advokáti, notár a tiež niekoľko lekárov.

Pred rokmi, ešte za starého režimu, budova patrila veľkej stavbárskej firme. Firmu po revolúcii, tak ako to bolo v tom čase obvyklé, manažéri vytunelovali a budovu v likvidácii kúpila spoločnosť zaregistrovaná na Cypre.

Mária sa ponáhľala do svojej šatne. Bola to len taká malá kutica tesne vedľa spoločných záchodov. Šatňa nemerala viac ako dvakrát dva metre. Zariadená bola stroho a účelne. Jeden stolík, jedna stolička, plechová skrinka. Tesne pri dverách stál vozík s niekoľkými vedierkami, čistiacimi prostriedkami, metlou, mopom a ďalšími vecami potrebnými na upratovanie.

Keď odomykala, všimla si, že kdesi na konci chodby sa svieti. Boli tam tri kancelárie, ktoré si prenajímali cvokári. Tak v duchu nazývala dvoch doktorov, psychiatrov. Bola presvedčená, že práve odtiaľ na chodbu prenikalo svetlo.

Vošla do šatne a začala sa chvatne prezliekať. Dnes má naponáhlo. Musí rýchlo upratať celé poschodie, pokiaľ sa nezačnú trúsiť prví nájomníci, pretože na dôvažok ju čaká návšteva školy, ktorú si večer starostlivo naplánovala. Jurko je ôsmak a hrozí mu na vysvedčení trojka z matematiky. Chcela by sa porozprávať s triednou učiteľkou, či by sa to ešte nedalo opraviť. Syna by rada videla na gymnáziu, ale vedela, že musí mať lepšie známky.

Mimovoľne si vzdychla. A o jedenástej ju v manželskej poradni čaká stretnutie s Igorom. S Igorom žili spolu už se-

demnásť rokov, a zrazu... Stalo sa to pred mesiacom. Prišiel domov z roboty, kde pracuje ako montér pre telekomunikačnú spoločnosť. Po dlhom okúšaní z neho vyliezlo, že sa musia porozprávať, pretože už si vôbec nerozumejú. Vraj sa chce dať rozviesť.

Mária však vedela, prečo si prestali rozumieť tak náhle. Za všetkým je akási Beáta zo Starého Mesta, ako si zistila od Igorovho kolegu Zdena. Asi pred pol rokom nahlásila poruchu na pevnej linke. Čo čert nechcel, poslali z firmy práve ich dvoch. Zdeno Márii prezradil aj to, že Beáta je rozvedená, bezdetná, o desať rokov mladšia ako ona a pracuje v banke v centre mesta.

„Samozrejme, ja sa tu pri upratovaní zoderiem a panička si v kancelárii nanajvýš lakuje nechty.“

Pohrúžená do úvah sa presunula zo šatne, tlačiac pred sebou vozík ku kancelárii, z ktorej prenikalo svetlo.

„Zabudli včera zhasnúť. Nad čím tí doktori rozmýšľajú? Aká práca, taký chochmes,“ zahundrala a dôrazne prikývla hlavou. Z pracovnej uniformy vytiahla zväzok kľúčov. Už chcela kľúčik označený modrou farbou zastrčiť do zámky, keď si všimla, že dvere sú odchýlené. Premkol ju strach.

Spomenula si, ako v podobnej administratívnej budove, len tri ulice odtiaľto, pred dvoma rokmi nočný strážnik prekvapil zlodejov. Práve sa pokúšali otvoriť trezor firmy zaoberajúcej sa rozosielaním ručne maľovaných vianočných pohľadníc.

Strážnik sa naplašil zrejme ešte viac ako vlamači. Keďže strašne jačal a volal o pomoc, skôr ako ušli, ovalili ho čím-si po hlave. Zlodejov nikdy nevypátrali a strážnik skončil s prasknutou lebkou v nemocnici. Odvtedy sa už v práci neukázal. Poslali ho rovno do invalidného dôchodku.

Ale, pomyslela si, teraz je predsa ráno. Zlodeji by už mali mať po šichte.

Pomalícky odchýlila dvere. Nikde nič, všade ticho.

„Haló, je tu niekto?“ zvolala ešte z chodby.

Zasa nič. Silno potisla vozík s metlami a opatrne ho cez otvorené dvere posúvala pred sebou ako ochranný štít. Vstúpila do prijímacej kancelárie. Tu sa zdalo všetko v najlepšom poriadku. Kancelárie oboch lekárov boli po bokoch miestnosti, oddelené masívnymi tapacírovanými dverami. Tie na

pravej strane boli zatvorené, ale tie vľavo úplne rozčapené. Inštinktívne postupovala k otvoreným dverám. Opatrne nazrela do miestnosti. Úkosom ju pohľadom celú preletela. Vľavo pri dverách stála mahagónová knižnica, vedľa nej široká, pohodlná kožená pohovka. Vpravo pri dverách stála obrovská palma, ktorú vždy veľmi obdivovala. Za ňou pod oknom sa vynímal masívny mahagónový pracovný stôl s telefónom a osobným počítačom. Spočiatku sa jej zdalo všetko v poriadku, okrem toho, že miestnosť osvetľovala stolová lampa a, počkať, akoby ucítila zvláštny, sladkastý puch.

Niečo porozlievali? Pohľad jej skĺzol na svetlohnedý huňatý koberec.

„Bože, čo to je?“ V tieni stolovej lampy za pracovným stolom čosi uvidela. Bez rozmýšľania odstrčila vozík, rýchlo prebehla cez miestnosť, naklonila sa ponad stôl, a v tom momente sa jej všetky ďalšie plány zrútili ako domček z karát. Dnes už nič nevybaví. Na zemi v kaluži krvi zbadala doktora, ležiaceho horeznačky s nožom v hrudi. Mocne vykrikla a upadla do bezvedomia.

Predčasný návrat

Bratislava ma privítala pochmúrnou oblohou. Nelietam síce často, ale zakaždým sa mi zdá, že trvá neskutočne dlho, kým sa správna batožina dostane k svojmu majiteľovi. Aj teraz. Kufre, batohy, slnečník ovinutý fóliou začali putovať po pohyblivom páse až po hodnej chvíli. Nastal chaos a tlačnica.

Objemnejšia pani v stredných rokoch, stojaca vedľa mňa, vydávala rozkazy: „Jožko, postav sa hned' na začiatok! Mirko, ty z druhej strany! Pochopiteľne. Všetci niečo robíme, len ty tu stojíš ako soľný stĺp,“ osopila sa na šťúpleho chlapíka.

„Veď ešte nejdú tie naše,“ otrávene jej odpovedal manžel a ďalej sa venoval obdivovaniu pozoruhodných nôh vytrčajúcich z červenej minisukne slečny oproti.

Slečna konečne zachytila jeho pohľad. Okamžite sa zachmúrila a otočila sa smerom k pohyblivému pásu.

Každý hľadal tri, štyri batožiny, len ja som vyzeral svoj jediný kufor.

Keď som konečne vyšiel z letiskovej haly, pochmúrna obloha sa ešte viac zatiahla, začalo silno fúkať a po nesmelu padajúcich prvých kvapkách sa prihnala pravá letná búrka.

„Stihli ste to len tak-tak,“ obrátil sa na mňa bradatý taxikár.

Napadlo mi, že určite musí mať nad šesťdesiat. Neoholená tvár a vačky pod úzkymi očami dokonale ladili s jeho celkove strhaným výzorom. Pôsobil dojmom, že už niekoľko nocí poriadne nespal.

„Tak kam to bude, šéfko?“ spýtal sa a prehrabol si krátke sivé vlasy.

„Gaštanová 6,“ odpovedal som mu pre istotu hlasnejšie.

„Nemusíte kričať, ja počujem dobre,“ precedil pomedzi zuby a vyrazil. Prešli sme približne kilometer a už sme stáli v prvej zápche.

„No teda, to vám poviem, vybrali ste si najlepší čas na príchod, teraz poobede, keď sú všetci na cestách,“ hromžil šofér a pustil prehrávač. Priestor v aute okamžite ovládla akási rytmická melódia a taxikár opäť vychrlil nadávky na kritickú situáciu na bratislavských cestách v piatok poobede.

Z reproduktorov sa rinuli ďalšie skladby a na mňa zrazu spadla depresia. Pochmúrne myšlienky a spomienky sa mi mihotali pred očami ako starý nemý film.

„Tak, konečne sme tu, šéfko. Za ten čas som mohol mať ešte aspoň jedného kunčafta, ale aspoň prestalo pršať,“ so šomraním prerušil moje úvahy šofér.

Zaplatil som za taxík. Samozrejme, účtenky som sa nedočkal. Len čo som podal šoférovi peniaze, bleskurýchle si ich zastrčil do náprsného vrečka polokošele a neuveriteľne svižne vystúpil z auta, aby otvoril kufor. Pri vyberaní batôžiny som si všimol zle zaparkovaný starší typ Volkswagenu Passat. Sivá farba bola už dosť vyblednutá. Stál tesne vedľa mojej mazdy. Keď som sa pohol smerom k vchodu do obytného domu, vystúpili z auta dvaja muži.

„Pán doktor Peter Prekop?“ opýtal sa ten vyšší a po mojom prekvapenom prikývnutí sa predstavili.

„Ja som nadporučík Blaho a toto je poručík Szabo,“ predstavil seba i svojho spoločníka. Obaja ako na povel ukázali svoje služobné preukazy.

„Mali ste príjemnú dovolenku? Aký bol let?“

Vzhľadom na okolnosti sa mi jeho otázky zdali prinajmenšom nemiestne. No pravdupovediac, úplne cudzí ľudia si asi niečo na úvod prvého stretnutia povedať musia. Preto som len niečo neurčito zamrmlal.

Nadporučík Blaho sa mi zdal až neprirodzene chudý, čo ho robilo opticky vyšším, ako bol v skutočnosti. Musel byť tuhý fajčiar. Cigaretu si zapaloval už pri vystupovaní z auta. Z vysokého čela výrazne ustupovali nakrátko ostrihané svetlohnedé vlasy. Tvár mal podlhovastú, s ostrým nosom a niekoľkodňovým strniskom. Najvýraznejšie boli na ňom jeho oči. Pri podávaní rúk na mňa ostro pozrel, akoby chcel od začiatku získať výhodu. Na prvý pohľad si na ob-

lečení nedal záležať. Ošúchané rifle, pokrčená košeľa s krátkymi rukávmi a na nohách poltopánky, ktoré tiež mali najlepšie roky už za sebou.

Poručík Szabo, to bola iná káva. Mal síce nižšiu postavu, ale pod rozopnutým béžovým sakom, evidentne žiadna konfekcia, sa rysovala vypracovaná postava. Na krku mu visela zlatá retiazka bez prívesku. Bolo vidno, že Szabo trávi veľa času v posilňovni a dáva prednosť kvalitnému obľúčeniu. Tomu zodpovedali aj nohavice a čierne poltopánky. Na hustých čiernych vlasoch sa mu vynímali slnečné okuliare. Hladko vyholená tvár odrážala veľkú sebaistotu.

„To, že sme vám pokazili dovolenku a že ste sa museli skôr vrátiť, nás veľmi mrzí,“ predniesol po krátkom okukávaní Blaho.

„Pôjdeme k nám na oddelenie. Alebo...“

Hneď som pochopil, že sa práve pozvali do môjho bytu.

„Nemáte sa za čo ospravedlňovať. To, čo sa stalo, je strašné. Ako ste mi ráno telefonovali, okamžite som si zarezervoval letenku na prvé lietadlo do Bratislavy. Ak vám to nebude prekážať, môžeme ísť ku mne,“ pozval som ich, ukazujúc pri tom na tretie poschodie, kde sa nachádza môj byt.

„Dáte si kávu?“ opýtal som sa a rukou som im ponúkol miesta na sedačke.

„Nie, ďakujeme pekne, nezdržíme vás dlho, pán doktor. Vieme, že máte za sebou dlhú cestu a predpokladáme, že musíte určite pozariadovať množstvo vecí,“ odpovedal mi Blaho, sadajúc si oproti. Szabo sa pomaly prechádzal po obývačke.

„Môžem sa tu trochu poobzerať?“ Poručík nečakal na dovolenie. Vyšiel do vstupnej haly a onedlho som ho počul otvárať dvere na detskej izbe a spálni. Nespokojne som sa zahniezdil.

„Čo to má znamenať? Čo hľadáte? Som hádam podozrivý?“

„Samozrejme, že nie. My sa len chceme orientovať, v akom prostredí žijú najbližší spolupracovníci obeť a či nás náhodou niečo neupúta, čo by nám pomohlo vo vyšetrovaní. Ale ak vám to prekáža, tak...“ snažil sa ma upokojiť Blaho.

„Nemám čo skrývať. Pokojne si prezrite celý byt.“

„Tak teda,“ začal nadporučík a mimovoľne si o seba šúchal palec a ukazovák pravej ruky. Pohľadom v momente preletel po miestnosti. S najväčšou pravdepodobnosťou hľadal populníka. Keď žiadny neobjavil, len si znechutene odkašľal a pokračoval: „Základnú informáciu, že váš kolega je mŕtvy, som vám už povedal do telefónu. Dnes skoro ráno, zhruba o trištvrte na päť, začul pán Klement srdcervúci výkrik.“

Pri tejto informácii sa na mňa zadíval a prerušil na chvíľku svoje rozprávanie, akoby čakal, či mu potvrdím, že takého človeka poznám. Keď som sa k ničomu nemal, vysvetľoval ďalej.

„Pán Klement pracuje ako kontrolór vo firme Projektservis, ktorá sídli, ako asi viete, na tej istej chodbe, na ktorej sú aj vaše kancelárie. Mal naplánovanú služobnú cestu do Žiliny ohľadom výstavby obchodného centra. Ešte skôr ako vyrazil, musel sa zastaviť vo svojej pracovni po dokumentáciu, ktorú si deň predtým zabudol zobrať. Okamžite začal pátrať, čo sa stalo, až objavil vo vašej kancelárii dve telá. Ihneď zavolať záchranku a políciu. Pani Landovú, upratovačku, ktorá sa stará, okrem iného, aj o vaše kancelárie, odviezla sanitka. Cestou do fakultnej nemocnice sa prebrala z bezvedomia. Evidentne bola v ťažkom šoku a sťažovala sa na bolesti hlavy. Ako omdlela, pri páde si ju zrejme udrela o hranu stola. V nemocnici jej urobili potrebné vyšetrenia. Podľa posledných správ bude s najväčšou pravdepodobnosťou v poriadku. Akurát si ju nechali dvadsaťštyri hodín na pozorovanie. Neskôr nám pri predbežnom výsluchu objasnila, ako sa to zbehlo. Horšie to bolo s vašim kolegom, doktorom Konderom. Tomu, bohužiaľ, už žiadna rýchla pomoc nepomohla.“

„Čo sa vlastne stalo? Ako sa to stalo? Do telefónu ste mi oznámili akurát to, že Milan, teda pán Konder, je mŕtvy. Keď som sa rozprával telefonicky s Ivetou, jeho manželkou, a s našou sekretárkou, slečnou Lenkou Herzovou, tak som vlastne pochopil, že bol zavraždený. To je neuveriteľné. To musí byť omyl.“

„Bohužiaľ, nie je to omyl,“ pomrvil sa v sedačke Blaho. „Asi by som to nemal ešte hovoriť, ale váš kolega bol zavraždený nožom s dlhou čepeľou jednou ranou priamo do srdca.“

„Preboha, čo tam robil tak skoro ráno, veď do práce chodí vždy najskôr o ôsmej.“

„On nebol zavraždený dnes skoro ráno, ale včera približne o pol šiestej večer, ako nám predbežne oznámil lekár, ktorý robil obhliadku mŕtvoly na mieste činu. Pochopiteľne, presný čas sa dozvieme až po pitve, ktorá by mala byť zajtra ráno, teda ak sa to podarí. Pomaličky sa začínajú dovolenky a na súdnom majú nával.“

„Kto by chcel zavraždiť Milana? To absolútne vylučujem, to určite...“

„Prepáčte, pán doktor, teraz vám musím položiť zopár otázok,“ prerušil ma netrpezlivo vyšetrovateľ. „Viem, že je to čerstvé, že vám to môže byť nepríjemné, ale pre nás je to otázka času. Prvé hodiny a dni po vražde sú väčšinou rozhodujúce pre celé ďalšie vyšetrovanie a úspešné vyriešenie prípadu. Ako ste spolu vychádzali?“ Pozrel na mňa a pokračoval. „Povedzte mi niečo bližšie o svojom kolegovi, doktorovi Konderovi.“

Keď som sa na chvíľu zamyslel, všimol som si, že akurát sa do obývačky vrátil poručík Szabo, vrhol krátky pohľad na svojho kolegu, pokrčil plecami a zostal stáť pri dverách.

„Teda,“ odkašlal som si, akoby som potreboval čas na rozmyslenie. „Milana som spoznal na medicíne tu v Bratislave. Pochádzal z lekárskej rodiny. Jeho otec bol v tom čase primárom chirurgického oddelenia v Trebišove. Dokonca sa dá povedať, že celú jeho rodinu som poznal veľmi dobre, ba dokonca mi bola blízka. Bol som u nich veľakrát počas niekoľkých prázdnin. To však bolo až neskôr. Spočiatku sme o sebe vedeli len toľko, že existujeme. Obaja sme boli v jednom ročníku. Ja som mal okruh svojich kamarátov a známych, on svojich. Zmenilo sa to na začiatku druhého ročníka, keď z našej izby odišiel jeden spolubývajúci, ktorý na rok prerušil štúdium. Vlastne sa už na školu nevrátil. Milana priviedol ďalší môj spolubývajúci. Povedal, že Milan sa nepohodol s kolegami na izbe a či mi nebude prekážať, ak bude bývať s nami. Súhlasil som, lebo správa internátu by nás nenechala na izbe iba dvoch. Postupne sme sa dosť zblížili a stali sa z nás priatelia. Niekedy v piatom ročníku sa Milan zoznámil so svojou ženou, ktorá študovala o dva ročníky nižšie. Po vyštudovaní medicíny sa na krátky čas naše cesty

rozišli, obidvaja sme sa síce rozhodli, že to bude psychiatria, čo nás bude živiť, ale on začal doma v Trebišove a ja tu v Bratislave na poliklinike. Samozrejme, po odkrútení ročnej základnej prezenčnej služby. Aj keď sme bývali od seba dosť ďaleko, nestratili sme kontakt. Pravidelne sme si písali, telefonovali a párkrát do roka sme sa aj stretli. Po revolúcii, zhruba v roku 1994, keď som videl, že v takzvanom štátnom zdravotníctve nebude nikdy dosť peňazí, som ho nahovoril, aby sme si spolu otvorili psychiatrickú ambulanciu. Začínalo sa ťažko. Na Slovensku predsa len v tom čase boli a ešte stále sú silné predsudky, čo sa týka návštev u psychiatra, nebodaj ambulantného liečenia. Našťastie som k nám dotiahol veľa ľudí, čo sa u mňa liečili ešte na starom pracovisku. Spočiatku sme fungovali len sami dvaja v jednej prenajatej ambulancii v mojej starej nemocnici, kde sme si museli urobiť umelú stenu, aby sme mohli súčasne pracovať. Neskôr, zhruba pred šiestimi rokmi, nás začali vyhľadávať. Klientela sa nám rozrástla a my sme už nestíhali zabezpečovať samostatne aj psychiatrickú prax, aj všetky administratívne úkony. Presťahovali sme sa do terajších kancelárií v Stavbári. Pribrali sme si na pomoc sekretárku, slečnu Herzovú.“

„Mal váš kolega nejakých nepriateľov?“ opýtal sa zrazu za mnou stojaci poručík.

„Nie. Aspoň o žiadnych neviem. V posledných rokoch sme sa stretávali väčšinou len pracovne v kancelárii alebo sme zašli spolu na obed. Spoločné stretnutia mimo firmy boli veľmi sporadické. Nanajvýš sme niekam zašli šesť-, sedemkrát do roka. Milan mal predsa len rodinu, dve deti. Venoval im veľkú časť svojho voľného času. Takže, čo sa týka jeho súkromia, veľa vám neprezradím. Poznáte tie rozhovory: ideme na chatu, svokor má šesťdesiatku, synátor sa dostal na strednú školu a tak podobne. Nikdy sa mi neponosoval. Čo sa týka práce, pacientov sme mali rozdelených, takže tých jeho poznám len veľmi povrchno. Do styku som s nimi prichádzal len výnimočne, počas dovolení, prípadne práceneschopnosti alebo pri iných nepredvídateľných udalostiach, ale aj to len vo veľmi obmedzenom rozsahu. Predsa len, vzťah psychiatra a pacienta je dosť výnimočný. Tu sa nedá bezproblémovo za niekoho zaskočiť ako trebárs pri zlomenej nohe.“

„No napriek tomu,“ opýtal sa Blaho. „Neviete o nikom, kto by bol naňho zvlášť napálený, hoci aj bezdôvodne alebo pre akúsi banálnu záležitosť? Nikto sa mu nevyhrážal?“

„Nie. Nikdy sa mi s ničím podobným nezdôveril.“

„Aký mal vzťah k ženám?“ opäť sa zapojil do debaty Szabo. „Nezveril sa vám? Nevšimli ste si náhodou, že by mal mimo manželstva pomer?“

„Pokiaľ viem, Milan mal usporiadané manželstvo a ja osobne by som to vylúčil.“

„Nebol závislý od hazardných hier? Nebral drogy?“ nechal sa odbiť Blaho.

Pokrútil som hlavou: „Fakt neviem o ničom takom, je to pre mňa totálna záhada.“

„Pre nás je najväčšia záhada,“ kontroval mi Blaho, „že pán Konder bol zavraždený vo vašej kancelárii, nie vo svojej. Máte na to nejaké rozumné vysvetlenie?“

Zarazene som pokrútil hlavou. „Jedine, že by potreboval zložku môjho pacienta, inak si to neviem vysvetliť.“

Nadporučík si odkašlal. Zrazu sa výraz jeho tváre absolútne zmenil. Ležérny tón rozhovoru bol fuč.

Ostro mi pozrel do očí a vyhrkol: „A čo váš osobný vzťah? Nemali ste v poslednom čase medzi sebou problémy? Nehádali ste sa?“

Okamžite som sa naštartoval. „Vy si nakoniec naozaj budete myslieť, že ja s tým mám niečo spoločné, však? Milan bol môj kamarát a ja som bol v čase jeho smrti dvetisíc kilometrov odtiaľto. Môžete si to preveriť.“

„Upokojte sa, pán doktor. Už sme si to preverili. Pamätala si vás presne rodina z Brna, s ktorou ste sedeli pri stole na večeri. To však nič neznamená. Viete, človek môže zariadiť niečiu smrť, aj keď nie je na mieste činu. Takže sa opýtam ešte raz. Nemali ste spolu žiadne spory? Upozorňujem vás, že vaša sekretárka, slečna Herzová, nám potvrdila, že v posledných hádam troch mesiacoch vás niekoľkokrát zastihla pri hádke. A to nie je všetko. Intenzita vašich konfliktov sa vraj stupňovala a tesne pred vašim odchodom na dovolenku bolo počuť aj búchanie pästou o stôl. Môžete nám prezradiť, o čo šlo? Čo bolo dôvodom týchto nedorozumení?“

„Nič dôležité, teda nič také, aby preto musel ktokoľvek prísť o život,“ odpovedal som po krátkej pauze.

„Pán doktor, môžete nám to bližšie vysvetliť?“

„Skrátka, zhruba pred pol rokom sme dostali lukratívnu ponuku od firmy Renea. Táto firma sa zaoberá poskytovaním psychiatrických služieb vo veľkom. Vlastní dve sanatóriá a taktiež pod svojou značkou poskytuje ambulantly služby po celom Slovensku. Prevádzkuje ich dokopy hádam okolo tridsiatky. Ponúkli nám dosť veľkú sumu za to, že im svoju firmu predáme. Zaujímavé na ponuke je to, že by bolo na nás, či po prípadnom predaji budeme naďalej pracovať v tých istých priestoroch a s tými istými pacientmi za pomerne vysoké platy s ročnými bonusmi. Alebo odídeme a oni si zabezpečia personálnu náhradu. Samozrejme, im ide vyslovene len o našich pacientov, ktorým vedú následne ponúknuť aj akúsi nadstavbu. Skupinové terapie, rekondičné pobyty u nás aj v zahraničí alebo diskkrétne liečenie vo svojich sanatóriách. Je všeobecne známe, že bohatší pacienti nehľadajú príliš na výšku účtu za liečenie.“

„No a?“ netrpezlivo vybuchol Blaho.

„Problém bol v tom, že Milan aj jeho žena Iveta sú z východného Slovenska a ťahalo ich to domov. Počas tých hádok, ako ste nazvali naše diskusie, mi Milan vysvetľoval, že ich rodičia sú už starí, treba sa o nich postarať, že Bratislava im už nevyhovuje a na staré kolená by sa tak či tak odsťahovali na vidiek. Z toho dôvodu ma presviedčal, aby sme firmu predali. Ja som mal opačný názor. Nebolo pre mňa ľahké zmieriť sa s jej predajom. Vždy som mal pred očami, ako sme začínali, ako nám pribúdali pacienti, ako sme sa pomaličky menili na dobre fungujúcu, a musím povedať, aj prosperujúcu organizáciu. V poslednom čase však môj kolega začínal byť čoraz neústupčivejší. Čoraz vehementnejšie mi dával najavo, že on je už definitívne rozhodnutý a keď nechcem predať firmu, tak nech ho vyplatím.“

„A koľko od vás žiadal?“ pripomenul sa Szabo.

„Pochopiteľne, polovicu sumy, ktorú nám ponúkla Renea. Lenže ja tie peniaze momentálne nemám, musel by som si zobrať úver a predsa len, v mojom veku... Proste som sa nechcel tak výrazne zadlžovať. Napätie medzi nami čím ďalej tým viac narastalo. Rozhodol som sa preto, že pôjdem na dovolenku skôr ako obvykle. Po iné roky som chodieval oddychovať väčšinou v auguste, ale teraz som šiel už na za-

čiatku júna s tým, že si všetko poriadne premyslím a rozhodnem sa pre definitívne riešenie.“

„Aby som nezabudol, pán doktor,“ povedal Blaho, vstávajúc zo sedačky. „Slečna Herzová bola taká láskavá a poskytla nám účtovníctvo za posledných päť rokov. Naši technici zároveň stiahli údaje z vašich harddiskov. Samozrejme, okrem informácií o vašich pacientoch, presne podľa súdneho rozhodnutia. Nemusíte sa báť, účtovníctvo vám vrátime do týždňa a údaje z počítačov sa po skončení vyšetrovania vymažú. Ešte ak dovoľíte, pán poručík vám zoberie odtlačky prstov. Ide o to, aby sme eliminovali osoby, ktoré sa prirodzene nachádzali na mieste činu od tých, ktoré tam nemali čo robiť. Vaša sekretárka nám svoje poskytla už predpoludním.“

Szabo siahol do svojej aktovky. Pristúpil ku mne a povedal: „Tak, prosím, sem. A poriadne pritlačiť.“

Urobil som, čo odo mňa žiadali. Koniec koncov, robia si len svoju prácu.

„Ďakujeme pekne za rozhovor,“ uklonil sa nepatrne Blaho. „A na záver ešte jedna otázka. Pán Prekop, chystáte sa v najbližšom čase na dlhšie odcestovať mimo Bratislavu?“

„Prečo mám zasa pocit, že ma z niečoho podozrievate?“ opýtal som sa rezignovane. „Nie, určite nie. Nikam sa nechystám.“

„Pýtal som sa iba preto,“ odpovedal mi Blaho vo dverách, „lebo sme len na začiatku vyšetrovania a určite budeme mať ešte veľa otázok. Predsa len ste zavraždeného, teda okrem jeho najbližšej rodiny, poznali zaručene najlepšie.“

Keď už stáli vo dverách, ešte sa otočil a povedal: „Aj tak je to zvláštne, pán doktor, ako vo vašom blízkom okolí dochádza tak často k tragédiám a nešťastným úmrtiam.“

Skôr ako som sa stihol spamätať a niečo mu odpovedať, zostal som v byte sám.

Stretnutie s pozostalými

Okolo ôsmej večer, ešte predtým než som sa osprchoval, objednal som si pizzu v neďalekej reštaurácii.

Príjemný ženský hlas sa ma spýtal: „A aká to bude?“

„Číslo sedemnášť.“

Výber mali bohatý, hádam aj tridsať druhov, ale skoro vždy som si nechal priniesť tú istú, so šunkou, slaninkou, hubami a navrchu s vajíčkom. Po večeri som zapol televízor a naladil ho na spravodajský kanál, či náhodou neuvidím nejaké nové informácie k tragédii, ku ktorej došlo v Stavbári. Prešiel celý spravodajský blok, ale ani zmienka. Piatok 18. júna 2010 bol bohatý na rôzne udalosti: zemetrasenie v Čile, záplavy v Ázii aj v západnej Európe, teroristický útok v Iraku. V Prahe sa zrazili na letisku dve lietadlá, našťastie sa nikomu nič nestalo, a, samozrejme, nasledovala naša vnútropolitická situácia. Po skoro patových voľbách sa vedú rozhovory o zostavení vlády a už to vyzerá, že víťaz volieb zostane v opozícii a k moci sa dostane široká koalícia stredopravých strán. Televízor som vypol a do prehrávača hodil prvé cédečko, ktoré mi prišlo pod ruku. Pohodne som sa usadil v kresle. Myšlienky sa mi neustále vracali k uplynulému dňu. Samo osebe je nepochopiteľné, že Milana niekto zavraždil. Ešte nepochopiteľnejšie bolo, že sa to stalo priamo v mojej kancelárii. Čo tam dopekla mohol hľadať?

Potom, ako odišli odo mňa policajti, vybehol som o poschodie vyššie k pani Rusnákovovej. Počas mojej neprítomnosti sa vždy stará o môj byt. Nie je toho veľa, ale treba občas vyvetrať, poliať kvety a vybrať zo schránky poštu.

Pani Rusnáková je vdova na dôchodku. Pracovala ako dispečerka v dopravnom podniku. Býva v garsónke sama. S manželom sa rozviedli už pred osemnástimi rokmi, ale